

Buletinul de știri NS

NSDAP/AO : PO Box 6414

Lincoln NE 68506 USA

www.nsdapao.org

#1129

03.11.2024 (135)

A. V. Schaerffenberg

Eroi necunoscuți ai rasei albe

Partea 2

Fritz Julius Kuhn

La 16 octombrie 1958, George Lincoln Rockwell a ridicat steagul cu svastica pentru prima dată de la sfârșitul celui de-al Doilea Război Mondial. În autobiografia sa, *This Time the World*, fostul comandant al marinei americane arată clar că a considerat acea zi ca fiind începutul oficial al național-socialismului american în epoca post-Hitler. Deși comandantul Rockwell a fost cu siguranță cel mai faimos lider pe care mișcarea l-a produs în Statele Unite, el nu a fost primul. Au mai fost și alții, cu douăzeci, chiar treizeci de ani și chiar mai mult înaintea lui. Numele, faptele și soarta lor au fost aproape în întregime șterse de catastrofa războiului care s-a interpus între lupta lor și a lui. Dar cel mai bine amintit dintre acei național-socialiști de dinainte de război a aparținut unui fenomen descris în mod inexact de o presă antagonistă drept "Bundul germano-american".

Fritz Julius Kuhn

Chiar și astăzi, unii național-socialiști,

americani și nu numai, se strâmbă de jenă la simpla menționare a numelui său. Aceștia consideră că Bund a fost o greșeală foarte gravă, ceva ce ar fi mai bine să fie uitat, în primul rând pentru că a făcut pe deplin jocul dușmanilor săi, promovând ideea că național-socialismul era doar un complot german pentru a cuceri SUA. Dar adevărul, așa cum a fost dezvăluit de autorul evreu al cărții *The Nazi Movement in the United States (Mișcarea nazistă în Statele Unite)*, a fost cu totul altul. Deși în mod natural ostil față de subiectul său, Sandar Diamond oferă totuși o viziune credibilă asupra Bund, în mare parte (și în mod surprinzător) necolorată de invectivele standard. A sa este singura istorie reală a acestei organizații controversate disponibilă. Chiar și așa, este cel puțin o relatare adecvată a unei părți importante a moștenirii mișcării noastre.

Nu puțini tovarăși ar protesta că Bund nu face deloc parte din moștenirea noastră; că adepții săi nu erau altceva decât naționaliști teutoni miopi, care considerau că "arian" este doar un sinonim pentru "german". Cu alte cuvinte, nu le păsa deloc de unitatea rasială albă la nivel mondial pe care Rockwell o vedea în național-socialism și se străduiau doar să organizeze comunități germane în Statele Unite. O astfel de interpretare este marginal de exactă, conform cercetărilor credibile ale lui Diamond. Interesant este că el a fost îndemnat să își lanseze cartea, la mai bine de patru decenii de la evenimentele despre care scrie, de renașterea White Power de la mijlocul anilor 1970, centrată în Midwest în general și în Chicago în special, deși în niciun caz exclusiv. Fără a menționa efectiv această luptă contemporană, Diamond a vrut să arate, prin deducție, că se pot face paralele cu Bund. Poate că a avut dreptate. Fie că o putem sau nu îmbrățișa ca pe o organizație național-socialistă pură, Banda este inseparabilă de descendența noastră istorică, dacă nu chiar ideologică, fie că ne place sau nu, deoarece nu este complet uitată de foarte mulți americani care au trăit la sfârșitul anilor 1930 și începutul anilor '40. În plus, adevărul nu este atât de îngrozitor pe cât ar putea anticipa unii tovarăși.

Teutoni și prieteni

Federația Populară Americano-Germană, denumirea sa proprie, nu a fost prima manifestare a național-socialismului în Statele Unite. Încă din martie 1923 (cu opt luni înainte de Putsch-ul de la Munchen), steagul cu svastica a fluturat pentru prima dată în America de pe o casă rezidențială din zona de nord a orașului Chicago. Acesta fusese arborat de câțiva bărbați, majoritatea imigranți din Germania post-belică, care se adunaseră în cadrul clubului *Teutonia*. Nu numărau poate mai mult de o duzină de membri, al căror scop era de a împărtăși dragostea lor comună

pentru național-socialism, nimic mai mult. Așa cum indica și numele lor, era doar un club, fără alte scopuri politice, în afară de strângerea unor mici sume de bani ca donații trimise în Germania și în lupta lui Hitler.

După 9 noiembrie, odată cu dezastrul de la Munchen, unii refugiați din Putsch-ul eșuat au ajuns în America și s-au alăturat micii adunări de tovarăși din Chicago, care au schimbat numele grupului în *Asociația Teutonia*. În momentul în care Hitler a fost ales cancelar, la 30 ianuarie 1933, *Asociația Teutonia* număra 500 de membri fraternali, majoritatea în Chicago, Detroit și New York. În această perioadă, tovarășii Teutonia au obținut cel mai fericit succes al lor, când l-au convins pe proprietarul unuia dintre cele mai cunoscute restaurante din Chicago, Red Star Inn, de pe Clark Street, lângă North Avenue, să arboreze un imens banner cu svastica de pe acoperișul său, pentru a sărbători triumful Führerului! Dar ridicarea aceluși steag a anunțat, de asemenea, apariția unei probleme foarte grave.

Ca urmare a victoriei alegerilor național-socialiste, teutonienii au fost brusc inundate de mii de cereri de aderare. Neavând o organizație oficială care să se ocupe de afluxul copleșitor de interes, asociația a trebuit să fie dizolvată, iar în locul ei a fost creată o nouă structură orientată spre gestionarea unui număr masiv de membri: *Prietenii noii Germanii*. În ciuda dimensiunii sale în plină expansiune, F.O.N.G., așa cum era cunoscută în mod obișnuit, a rămas o instituție fraternală a germanilor americani, care cântau laudele lui Adolf Hitler la ieșirile la picnic și la berărie. Caracterul său inofensiv nu avea însă să dureze mult timp.

La începutul lunii aprilie, Congresul Evreiesc American și B'nai B'rith au lansat un boicot la nivel național al tuturor magazinelor germane din Statele Unite, chiar dacă proprietarii erau americani de generații. Evreii au cerut: "Nu cumpărați produse germane!". Dintr-o dată, delicatele magazine de muzică sau magazine de jucării, care fuseseră de mult timp elemente fixe ale scenei metropolitane americane, și-au văzut vitrinele sparte, clienții lor au fost înjurați ca fiind "fasciști!", iar proprietarii lor au fost amenințați cu violența, care uneori s-a materializat pentru vreun comerciant nefericit.

În acea vară, evreii și lacheii lor neamuri au organizat un eveniment mediatic masiv, când au închiriat și au umplut caverna Madison Square Garden din New York. A fost scena unui proces simulat, în care Adolf Hitler și adepții săi au fost acuzați de "crime împotriva umanității". Având o acoperire abundentă în presă, pe toate rețelele majore de radio și în jurnalele de știri de la Hollywood, evreii au vorbit despre crime în masă și lagăre de exterminare; s-au rostogolit pe podea în parox-

isme necontrolate de ură scuipată și și-au sfâșiat hainele în cel mai bun stil din Vechiul Testament - toate acestea cu mulți ani înainte ca presupusa "Soluție finală" să fi fost pusă în aplicare. A fost, desigur, o încălzire pentru acel act suprem de răzbunare evreiască, procesele de la Nürnberg de după război. Cu obsesia lor talmudică a "Legii", nimeni nu a fost surprins de verdictele de vinovăție pronunțate împotriva lui Hitler, în absență (aceeași expresie refolosită la Nürnberg și încă actuală și astăzi, ori de câte ori vreun octogenar acuzat de un trecut național-socialist este arătat cu degetul de către evrei), nici de sentința previzibilă la moarte, salutăată cu bucurie frenetică de adunarea ebraică, ca o scenă din Purim. Faptul că aceste proceduri isterice au avut loc după ce Hitler se afla la putere de doar câteva luni și cu mai bine de zece ani înainte ca falsul "Holocaust" să fi început, nu a fost nici el o surpriză pentru nimeni care îi cunoaște pe evrei. De fapt, procesul-spectacol răzbunător a fost declarația lor oficială de război împotriva Germaniei național-socialiste. Ei au promis public că vor trage toate sforile financiare pentru a doborî economic acea țară sfidătoare.

Evreii declară război

Organizatorul principal al procesului de ură și un purtător de cuvânt al boicotului antigerman a rezumat exact ceea ce făceau evreii. Așa cum a fost difuzat la cel mai mare post de radio din New York (WABC) și publicat a doua zi (7 august 1933) în *The New York Times*, Samuel Untermyer, președintele *Federației Economice Mondiale Evreiești*, a răbufnit: "Și așa se va repeta istoria, dar acest lucru nu oferă niciun motiv pentru care ar trebui să permitem această întoarcere a unei națiuni cândva mărețe în Evul Mediu întunecat, sau să nu reușim să salvăm aceste 600.000 de suflete (evreii) de la torturile iadului, așa cum putem acționa cu ajutorul prietenilor noștri creștini, dacă avem voința de a acționa. Fiecare dintre voi, evreu și neamț deopotrivă, care nu s-a înrolat deja în *acest război sacru* (italicele autorului), ar trebui să o facă acum și aici. Nu este suficient să nu cumpărați bunuri fabricate în Germania. Trebuie să refuzați să tratați cu orice comerciant sau negustor care vinde bunuri fabricate în Germania sau care patronează nave sau transporturi maritime germane. Ceea ce propunem și ceea ce am făcut deja până acum este să urmărim un boicot economic pur defensiv care va submina regimul hitlerist și va aduce poporul german la realitate prin distrugerea comerțului de export de care depinde însăși existența sa. În concluzie, permiteți-mi să vă mulțumesc încă o dată pentru această primire încurajatoare și să vă asigur că, cu sprijinul dumneavoastră și al *milioanelor de prieteni neevrei* (italicele autorului), vom înfringe ultimul cui în sicriul bigotismului și fanatismului!"

Tonul plin de ură al discursurilor lui Untermeyer despre moarte și distrugere este evident, chiar și în scris, fără a beneficia de vocea excitată, ascutită și nazală a omului. Agitând pentru dispariția Germaniei atât de devreme, el îndeplinea în mod activ *Protocoalele înțelepților înțelepți ai Sionului*, care afirmă: "Trebuie să fim în măsură să răspundem la orice act de opoziție prin război cu vecinii (prietenii "neevrei" ai lui Untermeyer) acelei țări care îndrăznește să ni se opună" (punctul 3, Protocolul VII). Când agresiunea economică s-a transformat în cele din urmă în agresiune militară, așa cum trebuie să se întâmple întotdeauna, declarația lui Untermeyer din 1933 în numele evreilor din întreaga lume nu a fost uitată. Maurice L. Perlzweig, șeful secției britanice a *Congresului Mondial Evreiesc*, s-a bucurat: "*Congresul Mondial Evreiesc* a fost în război cu Germania timp de șapte ani!". (*Toronto Evening Telegraph*, 26 februarie 1940) El a fost secondat de Geoffrey Mander, în *Jewish Standard* din Londra, 7 aprilie 1941, când a spus: "Cauza evreilor din întreaga lume este cauza pentru care Marea Britanie și aliații ei luptă." *Jewish Mirror* din New York, în octombrie 1942, l-a citat pe Ludwig Lewisohn, unul dintre cei mai influenți oameni din lume, ca figură de forță a *Organizației Sioniste din America*: "Poporul evreu este simbolul naturii acestui război. Nimeni altcineva. Nimic altceva. Acesta este alfa și omega, începutul și sfârșitul întregii probleme! "

Au apărut trupele de asalt americane

Deoarece autoritățile americane, în mod firesc, nu erau dispuse să îi protejeze pe oamenii de afaceri germano-americani de evrei, un strigăt de ajutor a fost lansat către F.O.N.G. Organizatorii săi au răspuns prin crearea unui serviciu de securitate format numai din voluntari, bărbați în uniformă care făceau gărzi în fața unităților amenințate și distribuiau broșuri care explicau dilema din perspectiva germano-americană. Cunoscut sub numele de O.D. ("Ordnungs Dienst", sau "Serviciul de Ordine"), activiștii săi au jucat un rol important în salvarea micilor afaceri americane de la ruină în timpul depresiunii, protejând în același timp viața și integritatea corporală de terorismul evreiesc de stradă.

De cealaltă parte a Atlanticului, liderii de la Berlin nu au fost indiferenți la evoluțiile din Statele Unite. Acțiunile evreilor de acolo erau previzibile, iar stăpânirea lor asupra majorității mijloacelor de informare publică era, de asemenea, apreciată. Vechiul N.S.D.A.P.-A.O., un birou al partidului creat special pentru comunicarea între național-socialiștii de acasă și de peste mări, era condus de Ernst Bohle.

Născut în Anglia, acesta și-a petrecut tinerețea în Africa de Sud înainte de a merge la Universitatea din Berlin pentru a obține o diplomă de licență în comerț în 1923. Inspirat de evenimentele dramatice din luna noiembrie a acelui an, s-a alăturat mișcării tinere a lui Hitler, urcând rapid în ierarhie și devenind secretar de stat în Ministerul de Externe, nu în ultimul rând datorită familiarității sale personale extinse cu lumea din afara Europei, în special cu națiunile vorbitoare de limbă engleză. Conștient de faptul că orice declarație despre natura reală a boicotului evreiesc emisă de biroul său va fi fie ascunsă de presa evreiască din America, fie răstălmăcită pentru a servi scopurilor antigermane, Bohle a trimis pliante, cărți și filme către F.O.N.G. Organizatorii săi au pus la dispoziție aceste materiale ca o contrapropagandă veridică la campania de relații publice malițioasă desfășurată de Untermeyer și de cei de teapa lui kosher.

Bohle dorea să crească considerabil volumul transporturilor sale de informații. Dar era nerăbdător ca aceste materiale să fie distribuite de grupuri americane interne. Atâta timp cât literatura și filmele sale erau distribuite exclusiv prin intermediul comunității germane de aici, americanii ar fi presupus, în mod logic, că acestea nu erau altceva decât "propagandă nazistă" și le-ar fi respins din start ca fiind punctele de vedere părtinitoare ale unei puteri străine. El a vrut să arate bunăvoința și prietenia Noii Germanii față de America. Cu siguranță, exista o organizație național-socialistă autohtonă care funcționa la acea vreme, *Legiunea Cămășilor Argintii*. Dar liderul acesteia, William Dudley Pelley, care se afla deja sub atenta supraveghere din partea F.B.I. și a comisiilor de anchetă ale Congresului, a ales să distribuie doar cantități limitate din materialele lui Berlin, deoarece nu avea nicio intenție de a susține acuzația dușmanilor săi că Cămășile Argintii erau agenți ai unui alt guvern.

În timp ce Bohle se străduia să facă poziția celui de-al Treilea Reich acceptabilă pentru poporul american, liderii F.O.N.G. trăgeau în direcția opusă. Eforturile lor se concentrau mai mult pe organizarea comunităților vorbitoare de limbă germană din SUA, pentru ca toți germanii din America să devină parte a Patriei, cu o considerație secundară pentru restul populației. Rezultatele au fost previzibile. Germanii din America, la fel ca toți imigranții, au păstrat legături sentimentale și culturale cu țara lor natală, dar deveniseră americani în primul rând în orice altceva și s-au resemnat cu orice încercare de politizare din partea unor persoane pe care le considerau acum străine. "În esență, imigranții germani și descendenții lor deveniseră americani și doreau să rămână americani." Nu le plăcea să le fie promisă loialitatea față de țara lor adoptivă de către compatrioții lor din F.O.N.G.

Majoritatea celor care nu erau germani-americieni au început să considere național-socialismul ca fiind doar o altă versiune a comunismului, un complot pentru preluarea puterii; Stalin folosea muncitori, Hitler folosea germani-americieni; aceasta era singura diferență pe care o înțelegeau. Îngrozit și înfuriat de această schimbare nefavorabilă a opiniei, Bohle a ordonat directorilor F.O.N.G. să expulzeze toți cetățenii germani, a redus drastic livrările de materiale către Statele Unite și a emis celebra declarație publică:

"Național-socialismul nu este pentru export." *Prietenii Noii Germanii* au făcut mult rău reputației acestei țări în America, făcând jocul inamicului său evreu, iar Bohle spera că se vor retrage în curând. Într-adevăr, pe măsură ce eforturile lor începeau să se diminueze și izbucneau lupte intestinale între liderii săi, zilele F.O.N.G. erau numărate. Dar național-socialismul american a avut de suferit.

Americanii și cel de-al Treilea Reich, o relație de dragoste reciprocă

Din fericire, relațiile dintre SUA și Germania s-au îmbunătățit dramatic ca urmare a acestui fapt, nu la nivel guvernamental, desigur, dar turismul american în Germania a crescut vertiginos la mijlocul anilor 1930. După cum recunoaște Diamond, "vizitatorii au inundat cel de-al Treilea Reich. A fost vara Jocurilor Olimpice germane. Pensiunile și hotelurile erau pline, iar străinii se minunau de autostrada nou construită și de clădirile guvernamentale din capitală. Mulți s-au întors acasă crezând că spiritul național-socialismului nu era doar creația propagandei". El citează "fluxul de turiști americani care vizitau Germania. Americanii erau atracții familiare în Renania, la Jocurile Olimpice de la Berlin din 1936 sau vizitând faimoasele orașe medievale cu ziduri din Noerdlingen sau Rothenburg an der Tauber. Jocurile Olimpice s-au încheiat pe 16 august. Deși mulți vizitatori străini au părăsit Germania, un număr la fel de mare a rămas și a făcut aranjamente pentru a participa la Zilele Partidului (Reichsparteitag der Ehre, sau "Ziua de Onoare a Partidului Reichului"), care au început pe 8 septembrie." Și, spre deosebire de politica Cortinei de Fier a Uniunii Sovietice față de proprii cetățeni, "germanii au vizitat, de asemenea, Statele Unite în număr mare". Evident, Hitler nu avea de ce să se îngrijoreze din cauza defecțiunilor. De fapt, el menționase întâmplător într-o conversație la cină în acea perioadă: "Oricine vrea să părăsească Germania, lăsați-l să plece. Nu voi sta în calea lor. Dacă sunt nemulțumiți de ceea ce încercăm să facem, nu ar trebui să rămână aici. Ușa este întotdeauna deschisă".

La fel cum boicotul evreilor a fost învins de politicile sale economice revo-

luționare, iar Reich-ul devenise un magnet cultural pentru admiratorii din întreaga lume, F.O.N.G. a primit o nouă șansă la viață, spre marea consternare a lui Bohle. *Prietenii*, exasperați de certurile nesfârșite, și-au cedat autoritatea unui dinamovist organizațional pe nume Fritz Kuhn. Acesta a început cu dreptul, dizolvând F.O.N.G. și înlocuindu-l cu *Amerikadeutscher Volksbund*, sau *Uniunea Populară Americano-Germană*, cunoscută mai simplu după aceea sub numele de Bund. La 29 martie 1936, Kuhn, în vârstă de 39 de ani, a fost ales Bundesleiter (liderul Bund) pentru a crea "o organizație cultică puternică". Diamond continuă să sublinieze că "în timpul anilor Fritz Kuhn, Bund-ul nazist american s-a transformat dintr-un grup facționalizat și ineficient în instrumentul unei mișcări active. Omul de afaceri Kuhn a reușit să transforme Bund-ul dintr-un grup plin de datorii, dependent de sprijinul germanilor naziști, într-o operațiune autofinanțată și aducătoare de bani", cu 55 de unități care funcționau în 7 regiuni din Statele Unite. Existau clădiri cu sedii regionale în Los Angeles, Denver, Dallas, Chicago, Detroit, Atlanta și New York, cu zeci de subunități mai mici în aproape fiecare stat. Întâlniri cu zeci de mii de adepți care aplaudau nu erau neobișnuite la reuniunile Bund din întreaga țară. Ce fel de om ar fi putut aduce o asemenea transformare?

Noul lider al Bund are cuvântul!

Fritz Julius Kuhn s-a născut la 15 mai 1896, la München. Când a început Primul Război Mondial, era un tânăr mitralior voluntar în infanteria bavareză de pe Frontul de Vest. Datorită inteligenței și curajului său, a ajuns la gradul de locotenent și a primit numeroase decorații pentru curaj, inclusiv Crucea de Fier de primă clasă. Capitulara Kaiserului a dezlănțuit forțele comunismului militant pe străzile din orașul său natal, unde s-a alăturat în 1921 N.S.D.A.P., care se afla la început de drum. În același an, s-a înscris la Universitatea din München, unde a studiat ingineria chimică și a răspândit vestea printre colegii săi, printre care și Elsa, logodnica sa. Participant la Putsch-ul care a eșuat doi ani mai târziu, el și logodnica sa au fugit din țară sub amenințarea arestării, îndreptându-se spre Mexico City. Acolo, s-au căsătorit și au avut doi copii, un fiu și o fiică. În următorii patru ani, Fritz a fost un chimist de succes, dar a primit o ofertă mai bună de la Ford Motor Company, așa că și-a mutat familia la Detroit și a devenit cetățean naturalizat. În 1933, s-a alăturat organizației *Prietenii Noii Germanii*, urcând rapid în rândurile acesteia până la postul de lider al organizației Mid-West în momentul în care directorii F.O.N.G. l-au pus în unanimitate la conducerea organizației lor sovăitoare.

Personal, Fritz Kuhn avea o statură de urs, cu o statură de 1,90 m, care îi intimida pe dușmanii săi. Dar cei mai apropiați camarazi îl cunoșteau cel mai bine pentru felul său blând de a fi și pentru inima sa sentimentală. Omul care putea să răcnească de pe podium împotriva evreilor plângea, de asemenea, în fiecare Crăciun, de fiecare dată când auzea "Silent Night", pentru că îi amintea de casa tinereții sale. Nu lipsit de un simț al umorului ironic, i-a trimis odată lui Martin Dies, kongresmanul conservator paranoic dedicat scoaterii antisemitismului în afara legii, bilete gratuite la un miting al Bund. Mai presus de toate, Kuhn era caracterizat de un simț feroce al loialității, onestității și comportamentului corect în ceea ce privește național-socialismul. După cum a declarat odată: "Serviciul nu este compensat prin favoruri sau privilegii. Doar printr-un spirit de autosacrificiu plin de bucurie vom învinge". Iată că bătrânul soldat, veteranul tranșeelor, făcea apel la instinctele superioare ale ascultătorilor săi. După cum recunoaște chiar și Diamond, "în general, adepții săi i-au apreciat foarte mult opera".

Noul lider al Bund a reușit să revigoreze mișcarea prin americanizarea ei. Nu a mai fost distrasă de politizarea comunității germane, în mare parte reticente, în detrimentul comunității albe mai largi. Kuhn "deplângea soarta Americii germane; nu putea înțelege de ce își rupea rădăcinile ancestrale în favoarea Americii evreiești". În locul ei, americanii de toate originile naționale au început să se îndrepte către svastică. La un miting tipic al Bund din februarie 1939, un vorbitor negerman, Russell Dunn, a luat cuvântul. Publicul său era format din 30% anglosaxoni, scandinavi și slavi, 25% irlandezi și 20% italieni; abia un sfert dintre ascultători erau germani. Diamond scrie: "cei care participau la funcțiile sale publice erau în principal non-germani. Din ce în ce mai mult, observatorii au observat că la întâlniri participau irlandezi din clasa muncitoare anti-britanică, emigranți ruși, foști militari italieni, coughlinieni (adepții "preotului radiofonic" extrem de popular, Francis Coughlin) și americani nativi din clasa de mijloc inferioară și clasa muncitoare".

De asemenea, Kuhn a stabilit relații de colaborare cu aproape toate grupurile de dreapta și rasiste din Statele Unite, în special cu *Silver Shirt Legion*, prima organizație național-socialistă autentică din America: "Adesea, Bundistii mărșăluiau cot la cot cu *Asociația Liktor* a lui Josef Santi, cu *Circolo Mario Morgantini* a lui John Finzio (ambele grupuri erau diviziuni ale *Cămășilor Negre italiene*), cu *Cămășile Brune ucrainene* și cu rămășițele (sic) *Cămășilor Argintii* ale lui Pelley și ale *Confederației Naționaliste Americane* a lui Deatherage. Național-socialismul american își făcea apariția și chiar prefigura numeroasele unități S.S. negermane care vor lupta în următorul deceniu împotriva Uniunii Sovietice.

Schimbările de literatură și chiar de lideri erau ceva obișnuit: "La Tabăra Nordland (a Bund) din New Jersey, reprezentanți ai Ku Klux Klan și Salvatore Caridi, președintele filialei din North Hudson a Ex-Combattenti italieni, au fost vorbitori frecvenți." O astfel de cooperare civilizată contrasta puternic cu acrivia meschină care a caracterizat dreapta din ce în ce mai impotentă din America în ultimii 50 de ani.

Național-socialismul cu față umană

Dar a existat și un alt motiv pentru creșterea Bund: "Succesul lui Kuhn s-a datorat în parte aderării sale la principiul conducerii." El a insuflat întregului număr de membri același principiu fundamental care a creat organizarea musculoasă, dar flexibilă a N.S.D.A.P.: autoritate absolută asupra adeptilor; supunere absolută față de lideri. Acest mod de operare în stil militar a fost necesar din cauza opoziției violente pe care Bund-iștii au întâmpinat-o din partea comuniștilor militanți și a evreilor isterici. Dar Bund era atrăgător pentru mai mult decât marșurile sale dramatice, mitingurile și bătăliile de stradă: "Mulți tineri de 20 de ani au fost atrași de atracția activităților frățești ale Bund, care cuprindeau un program athletic cuprinzător. Până în vara anului 1936, cele două echipe de fotbal ale Bund, Hansa și Hamburg, au participat la turnee în statul New York. Existau, de asemenea, echipe competitive de tenis, hochei, înot și schi. Pentru cei necompetitivi, Bund a sponsorizat weekend-uri de schi în Munții Catskill. În fiecare joi seara, la ora nouă, Bund organiza o "Seară de bere", iar pentru cei cărora nu le plăcea alcoolul, o "Ora de cafea". Băuturile și sandvișurile erau gratuite, se ofereau pachete de cărți de joc și se proiectau filme gratuite." De asemenea, au avut loc prezentări de diapozitive foarte interesante despre noua artă, muzică și arhitectură a celui de-al Treilea Reich.

Poate că cel mai atractiv dintre toate erau cele șase campinguri spațioase, administrate de Bund, în decoruri naturale frumoase. Printre acestea se numărau "Hindenburg" din Wisconsin, lângă Grafton; "Deutschenhorst" din Pennsylvania; "Nordland", în New Jersey; "Siegfried" din Long Island, la Yaphank și "Efdende" din Michigan, în Pontiac. Aceste proprietăți extinse erau teritoriul național-socialist, unde arhitectura în stil Viking, diversele ținute vestimentare în uniformă și, mai presus de toate, spiritul comun al unei comunități folclorice reprezentau o lume a albilor *prin excelență*. Cu siguranță, cei mai entuziaști vizitatori ai taberelor Bund au fost cei 600 de copii care s-au jucat și au învățat la "Hindenburg" și "Nordland" din iunie până în septembrie 1937. Ce "tabără"

trebuie să fi avut ei! După ce băieții și fetele s-au întors la școlile publice sau parohiale obișnuite în toamnă, primele lor compuneri, "Cum mi-am petrecut vacanța de vară", au fost, fără îndoială, o lectură revelatoare pentru profesorii lor! Chiar și Diamond se mărginește la faptul că copiii "par să se fi bucurat de vară", ceea ce este puțin spus.

Taberele minunate și impecabil de curate au avut un succes atât de mare, încât au generat venituri suplimentare pentru Bund, care închiria cabane pe tot parcursul anului. Restul veniturilor sale proveneau din cotizatii, contribuții de la susținători, vânzări de reviste și publicitate. Printre advertiserii de prestigiu din publicațiile Bund se numărau Schlitz Brewing Company, Telefunken Records, Hapag-Lloyd Lines și Hamburg-America Steamship Company. La câteva luni după ce Kuhn a fost ales liderul său, Bund era complet autosuficient din punct de vedere financiar. "El a insuflat o nouă viață în Bund-ul asediat și a făcut-o fără niciun ajutor din partea Germaniei."

O întâlnire întâmplătoare cu Führerul

În ciuda realizărilor minunate ale lui Kuhn, Bohle era încă îngrijorat de faptul că Bund părea "prea german" și semăna, chiar dacă în mod greșit, cu o ramură subversivă a celui de-al Treilea Reich în Statele Unite pentru majoritatea americanilor. Kuhn a afirmat că Bund, cu toată expansiunea sa, rămăsese ceea ce fusese întotdeauna, încă din primele zile ale *Asociației Teutonia* - un club, mult mai mult fratern decât politic. Bohle a avut totuși rețineri și a refuzat să permită orice recunoaștere oficială a Bund, care primea literatură de la A.O., dar nimic altceva. De-a lungul istoriei sale, relația Bund-ului cu Germania avea să fie rece și distantă. Național-socialiștii din Germania sperau să șteargă orice impresie că se amestecă în afacerile interne ale altor țări.

Biroul lui Bohle avea idei foarte clare despre A.O. și despre necesitatea de a evita suspiciunile peste hotare: "Scopul său este de a-i încuraja pe germanii din străinătate să mențină o atitudine de cel mai strict respect față de legile și obiceiurile țării în care sunt oaspeți, fără a uita în același timp țara lor natală. *Organizația pentru Străinătate* (A.O.) îi ajută pe toți germanii din străinătate să păstreze legătura cu patria lor și să susțină idealurile acesteia în viața de zi cu zi." Bohle a simțit destul de acut că Bund, cu toată americanizarea sa, compromitea standardul strict pe care îl stabilise pentru A.O. Acel nume străin, *Amerikadeutscher Volksbund*, trebuia să fie abandonat pentru ceva care să sune mai american. În ceea ce

privește lucrurile care sună ne-american, nimic nu era mai rău decât accentul bavarez gros al lui Kuhn. Nu putea găsi pe altcineva care să vorbească engleza americană?

Dar șeful A.O. a fost cel mai jenat, dacă nu șocat, să vadă o fotografie de primă pagină în *New York Times*, în care liderul jenant al Bund se afla într-o conversație amicală cu nimeni altul decât Adolf Hitler însuși. Profitând de implicațiile propagandistice ale "Coloanei a cincea", serviciile de presă ostile (adică evreiești) au distribuit fotografia în întreaga lume ca dovadă pozitivă a unei complicități internaționale între Fritz Kuhn și Führerul său. Cuprins de mortificare, Bohle știa că evreii făceau o mare cantitate de fân politic din acest teribil pas greșit, ceea ce, într-adevăr, au făcut.

Dar întâlnirea controversată nu a fost nici pe departe atât de nefastă pe cât lumea a fost lăsată să creadă. Kuhn se afla din întâmplare la Berlin pentru Jocurile Olimpice, când a avut ocazia, așa cum au avut mulți vizitatori străini, majoritatea oameni obișnuiți, în acea perioadă, să se întâlnească cu Hitler, căruia i-a prezentat o istorie ilustrată a Bund-ului. Führerul i-a mulțumit, au schimbat câteva amabilități despre München (orașul natal al lui Kuhn și favoritul lui Hitler) și conversația s-a încheiat după 15 minute. Oricât de nevinovată ar fi fost întâlnirea, aceasta i-a conferit lui Kuhn o credibilitate extraordinară în SUA, spre marea nemulțumire a lui Bohle. De asemenea, a stârnit atenția mai multor anchetatori guvernamentali, care au trecut în revistă fiecare aspect al Bundiștilor, căutând cea mai mică neregularitate legală, cu care să-i incrimineze. După cum scrie Diamond, "O problemă cu care s-au confruntat supraveghetorii McCormack-Dickstein (și) i-a deranjat pe oficialii Departamentului de Stat a fost aceea că Bundistii nu încălcau nicio lege federală existentă. Acuzația de antiamericanism era una; a o dovedi era alta. Procurorul general al Statelor Unite, Homer Cummings, și directorul F.B.I., J. Edgar Hoover, efectuaseră o investigație a afacerilor interne ale Bund și anunțaseră, la 5 ianuarie 1938, că grupul nu încălca nicio lege federală." Kuhn credea că "trebuia să lucreze în cadrul sistemului juridic american, nu împotriva lui".

Mitingul de la Madison Square Garden

În cele din urmă, Bund a fost privit de mult mai puțini oameni ca fiind organizația subversivă de care se temea Bohle, mai ales că resentimentul popular s-a mutat de la Bund-iști la războiul de război al președintelui Franklin Roosevelt. Bund a devenit unul dintre numeroasele grupuri patriotice care s-au opus cu vehemență

eforturilor acestuia de a implica Statele Unite în agresiunea militară împotriva rasiștilor europeni. Amintită cu greu astăzi, după 50 de ani de propagandă necruțătoare care îl prezintă pe Hitler ca fiind în întregime responsabil pentru cel de-al Doilea Război Mondial, Rezoluția Ludlow a fost o schemă antiamericană promovată viguros de F.D.R. la începutul anului 1937 pentru a reorganiza sistemul judiciar federal, care ar putea solicita un "referendum național privind o declarație de război". Acest lucru însemna că dreptul de a face război, specificat în Constituția SUA ca fiind prerogativa exclusivă a Congresului, ar fi lăsat în seama sondajelor din ziare. Cu alte cuvinte, dacă ar putea fi stârnită suficientă isterie publică de către demagogii jurnaliști și guvernamentali, poporul american ar putea fi târât în orice război sub cel mai neînsemnat pretext de către grupuri influente de interese speciale cu agende ascunse proprii. Știind că Congresul se opunea cu fermitate dorinței sale de a implica țara noastră în încurcăturile străine împotriva cărora George Washington a avertizat, F.D.R. a căutat "ușa din spate a războiului", așa cum a descris-o un istoric. Rezoluția Ludlow a fost o încercare transparentă a lui Roosevelt de a comite o agresiune neconstituțională și neprovocată împotriva europenilor, care au luptat pentru a-și elibera popoarele de plutocrația internațională din care el făcea parte.

Americanii, care se temeau de tunul nebun de la Casa Albă, au început să ia mai în serios punctele de vedere izolaționiste ale lui Kuhn, începând cu un miting de masă în Reading, Pennsylvania, la care au participat 15.000 de persoane. Un miting și mai mare și cel mai mare triumf public al Bund a avut loc la 20 februarie 1939, la New York. Madison Square Garden, împodobită cu bannere colosale cu svastici și atârnată cu sloganuri ale Bund-ului, a fost umplută la capacitate maximă de plătitori de bilete din tot statul. Aceștia au aclamat cu sălbăticie în timp ce fanfarele combinate ale mai multor sedii regionale au intonat Horst Wessel Song, imnul național-socialist. În timp ce muzica și aplauzele umpleau marea sală, nu mai puțin de 3.000 de soldați în uniformă ai O.D. Stormtroopers au mărșăluit în formație perfectă din spatele Madison Square Garden până la podium, unde Fritz Kuhn s-a adresat celor 22.000 de ascultători. Lângă el se înălța chipul de 10 metri al lui George Washington, a cărui zi de naștere o sărbătoreau. A fost o temă extrem de actuală, contrastând faimoasa politică a primului nostru președinte "fără încurcături externe" cu planurile internaționale ale F.D.R. pentru un alt război extern.

Liderul Bund a avertizat că banda lui Roosevelt, compusă din profitori evrei, plutocrați fără rasă și subversivi comuniști, trebuia să distrugă cel de-al Treilea Reich, deoarece Hitler crease un sistem care făcea poporul german independent

din punct de vedere economic de influențele bursiere străine. Pierderea Germaniei prospere era destul de rău pentru oamenii de bani internaționali. Dar națiunile din afară începeau să privească cu ochi buni aceleași idei. Dacă acestea se răspândeau în alte țări, atunci controlul financiar al evreilor asupra lumii ar fi fost pierdut. Și aceste alte state neamuri, afectate de asemenea de neliniștea marxistă, erau atrase în plus de național-socialism și fascism, singurele ideologii suficient de puternice pentru a elimina comunismul. Kuhn a avertizat, în mod profetic, că, dacă americanii ar intra într-un război împotriva Axei, ar putea câștiga militar, dar cu siguranță îl vor pierde din punct de vedere politic, deoarece toate relele curățate de Hitler vor fi reînviat și vor fi puse în pericol pentru a molipsi America. Infiltrarea comunistă în guvernul american ne-ar distruge libertățile, marxismul ar pătrunde în gândirea americană, iar hoardele de negri sălbatici, agitați și înarmați, ar inaugura valuri de criminalitate urbană la o scară nemaivăzută. Așa cum George Washington a fost părintele republicii noastre constituționale, spunea Kuhn, așa și Adolf Hitler este părintele naționalismului nostru rasial. Cele două nu se exclud reciproc. Dimpotrivă, ambele se completează reciproc, ca reprezentare a libertății politice și rasiale a umanității ariene.

Deși rostite cu un accent german gros care l-a făcut pe Ernst Bohle să se strâmbe de jenă, cuvintele liderului Bund au fost primite cu entuziasm. În cea mai mare parte! Discursul său a fost uneori întrerupt de către hackerii comuniști trimiși să perturbe întâlnirea. Spre frustrarea și dezamăgirea trupelor de asalt, membrii mulțimii, înfuriați de acești hărțuitori marxiști evidenți, îi făceau repede praf pe roșii înainte ca oamenii neliniștiți de la O.D. să poată pune mâna pe ei. Din fericire, șansa lor a venit mai târziu în cursul serii: "Un bărbat, Isadore Greenbaum, a străpuns linia de oameni O.D. care îl păzeau pe Kuhn și a încercat să-l atace pe Bundesleiter. Paznicul a căzut asupra lui Greenbaum și l-a târât afară de pe scenă." Au făcut mai mult decât atât. După ce l-au bătut aproape fără simțuri, i-au smuls pantalonii, chiar și chiloții, apoi l-au aruncat cu trupul și cu fundul gol în fața celor 22.000 de spectatori, care au izbucnit într-un râs cacofonic la adresa evreului deochiat. Lui Greenbaum i s-a permis să se strecoare din sală cu coada între picioare și să iasă în aerul de iarnă din New York.

"Un milion de membri în 1940!"

Madison Square Garden a parcurs un cerc complet de la procesul de ură împotriva evreilor cu șase ani înainte. Mitingul de masă de acolo a reprezentat apogeul activității Bund. Printre cele câteva bannere cu litere care acopereau imensa sală,

unul dintre ele scria: "Un milion de membri în 1940!". Este posibil ca acest obiectiv să fi fost dincolo de atingerea lui Fritz Kuhn, dar câți adepți a atras de fapt Bund"? În mod ciudat, nimeni nu știe cu certitudine. Înainte de participarea oficială a SUA la cel de-al Doilea Război Mondial, se presupune că listele de membri au fost distruse chiar de către Bund-iști, anticipând o vânatoare de vrăjitoare anti-nazistă din partea guvernului federal. Diamond scrie că O.D. Stormtroopers reprezentau o zecime din numărul total de membri. Dacă acest lucru este corect, putem aproxima că numărul celor care au intrat în Madison Square Garden aparținea regiunii New England, cu indivizi suplimentari din alte sedii aflate la est de râul Mississippi. Alte 1.500 până la 3.000 de persoane au alcătuit restul unităților. Dacă luăm cifra mică de 4.500 de bărbați O.D., ajungem la o cifră aproximativă de 45.000 de membri Bund. Aceștia erau activiști cu carnet, ale căror îndatoriri minime includeau plata cotizațiilor, participarea la întâlniri și distribuirea de literatură.

Dincolo de membri se aflau susținători neînregistrați, simpatizanți care contribuiau la mișcare în moduri diverse și neregulate. Probabil că existau aproximativ un sfert de milion de astfel de persoane, deoarece pentru fiecare membru se aflau aproximativ cinci susținători; chiar și aceasta este o estimare conservatoare. În ceea ce privește acele persoane care înclinau favorabil către Bund și care ar fi putut vota pentru un candidat al Bund la alegeri, dacă li s-ar fi dat posibilitatea să o facă, nimeni nu poate ști cu certitudine. Dar, fără îndoială, câteva milioane de americani, poate chiar cinci până la zece milioane, pe baza cifrelor citate mai sus, și-ar fi dat votul pentru Bund. Un astfel de sprijin și activism pe scară largă în America pune capăt pentru totdeauna minciunii calculate că național-socialismul nu a avut niciodată adepți populari aici. Dar ceea ce spun evreei publicului și ceea ce discută între ei sunt două lucruri complet diferite.

În timp ce strigau prin intermediul presei de știri capturate că Bund era un "cal troian" ne-american trimis de Hitler pentru a cuceri Statele Unite, ei știau că această înșelăciune se învechise rapid, având în vedere numărul imens de adepți ai Bund și resentimentul izolaționist mult mai mare față de războiul de război al F.D.R.. Propaganda de la Hollywood și din ziare nu puteau opri valul tot mai mare de opoziție populară față de planurile lor. Servitorii lor din F.B.I. și din comisiile de anchetă ale Congresului nu au putut închide Bund-ul în mod legal.

Proces și încarcerare

Evreii, care nu au fost niciodată un popor care să se lase descurajat de simplele legalități ale neamurilor, au trecut fără să piardă o clipă la următorul pas împotriva Bund-ului, pentru a-l submina din interior. Prin organizarea unei adunări de masă de mare succes chiar în inima New York-ului evreilor, liderul Bund a dat dovadă de mai multă îndrăzneală decât puteau suporta. La doar două luni după mitingul de la Madison Square Garden, a fost acuzat de fals și furt de către procurorul districtual al orașului, ambițiosul politician Thomas Dewey. Dewey spera să câștige sprijinul evreilor pentru viitoarea sa campanie prezidențială prin crucificarea dușmanului lor. În mod ironic, procesul lui Kuhn s-a deschis pe 9 noiembrie, la aniversarea Putsch-ului de la München la care acesta participase cu 16 ani mai devreme. Avea să se dovedească din nou o perioadă de sacrificiu de sine.

Kuhn a fost reprezentat de un avocat italo-american priceput: "Apărarea lui Sabbatino a fost excelentă și, pentru o vreme, se părea că Dewey nu va câștiga cazul. Acuzațiile lui Sabbatino au măcinat acuzațiile." Acuzațiile majore împotriva lui Kuhn, inclusiv presupusa deturnare a celor 14.548 de dolari obținuți în urma mitingului din februarie, au fost respinse. "În cele din urmă, cazul s-a bazat pe acuzația că Kuhn nu a plătit un onorariu juridic de 500 de dolari unui avocat care apăruse șase Bunderiști în cazul German-American Settlement League în anul precedent." Acuzația a fost neînsemnată, dar acuzarea "a încercat să convingă juriul că, deși Kuhn a pretins că a plătit onorariul, în realitate a furat banii (500 de dolari?!) și a falsificat suma în registrul de evidență. Până la final, Kuhn și-a susținut nevinovăția".

Într-adevăr, stilul său de viață spartan și economiile substanțiale făcute în anii în care a fost un chimist apreciat au făcut ca presupusul furt al unei sume atât de mici de bani să pară ridicol de neconform cu realitatea. Mai mult, întreaga viață a lui Kuhn a fost Bund. Nu avea niciun interes în afara muncii și camaraderiei pe care i-o oferea. După cum a subliniat Sabbatino, nimic din întreaga sa viață nu indica necinste sau un comportament necorespunzător, cu atât mai puțin criminal. Dimpotrivă, se sacrificase în mod consecvent pentru țara sa în Primul Război Mondial, își riscase viața în Putsch-ul de la München, după care se dăruise în totalitate familiei sale și nu mai puțin neabătut Bund-ului. Nici el și nici soția sa nu dețineau o casă mare, mașini scumpe, un cont bancar gras sau bunuri de lux de orice fel. Dar acesta era, la urma urmei, New York City în ajunul războiului mult visat al evreilor împotriva lui Hitler. Așadar, la 5 decembrie, Fritz Kuhn a fost găsit vinovat și condamnat la 2,5 până la 5 ani de închisoare la Sing Sing.

Sfârșitul Bund-ului

Când japonezii au atacat Pearl Harbor, Bund s-a desființat de bunăvoie. A fost cea mai întunecată epocă pentru național-socialiștii americani. Nu numai că au fost forțați să păstreze tăcerea, în timp ce masele de compatrioți ai lor se străduiau cu bucurie, luptau și uneori mureau pentru a-și ucide semenii albi din Europa și pentru a le demola cultura din Lumea Veche. Au privit cum toată munca lor grea, visele, victoriile și speranțele din ultimii șase ani s-au evaporat în isteria războiului. Cel mai rău, Bundistii au trebuit să asiste la prăbușirea celui de-al Treilea Reich și la triumful respingător al evreimii mondiale prin intermediul legiunilor sale de păcălici neamuri. Lumina unei epoci fără precedent a comuniunii rasiale ariene și promisiunea unei noi civilizații albe au dispărut. De acum încolo, declinul Occidentului va trage societatea americană în jos, spre distrugere internă, prin aceleași forțe împotriva cărora Bundistii au avertizat atât de mult timp. Era începutul sfârșitului lumii, iar ei știau asta. Pentru o vreme, a fost prea mult de suportat. Copleșit de disperare, George Froboese s-a sinucis pe 16 iunie 1942.

Trista soartă a lui Fritz Kuhn

Și Fritz Kuhn a vrut să moară. A lăncezit într-o închisoare federală, uitat de lumea exterioară și disprețuit atât de gardieni, cât și de deținuți. Chiar și soția sa, Eisa, și copiii erau plecați, repatriați în Germania. Niciun om nu era mai singur. În timp ce era încarcerat, i s-a retras cetățenia, apoi, după război, a fost deportat. Suferind de o sănătate precară, a fost eliberat în aprilie 1946. Ultima dată când și-a văzut patria a fost în timpul zilelor de glorie ale celui de-al Treilea Reich; acum, cea mai mare parte a ei zace încă în ruine din cauza războiului pe care a încercat să-l împiedice. Întorcându-se în orașul său natal, și-a găsit de lucru la o mică fabrică ca chimist industrial. Dar gustul de răzbunare al evreilor nu era încă satisfăcut și a fost arestat din nou, după numai un an de libertate, de către așa-numiții oficiali de "de-nazitizare" din Bavaria, sub acuzația, falsă în mod transparent și complet nefondată, de a fi avut legături strânse cu Adolf Hitler, considerată o relație criminală de către autoritățile de ocupație.

Kuhn a fost încarcerat de anchetatorii americani pentru crime de război în lagărul de concentrare de la Dachau pentru o perioadă nedeterminată. O tânără fată, Hedwig Munz, care lucra în instalația Forțelor Aeriene americane de acolo, l-a

compătimit pe bărbatul bolnav, îmbătrânit peste anii săi de îngrijire și rele tratamente, și l-a luat de mână prin ușa de intrare a lagărului. Manifestându-și recunoștința de gentleman față de Hedwig, el părea totuși indiferent față de propria sa eliberare neașteptată. Nu au opus nicio rezistență la recapturarea sa șase luni mai târziu, oficialii fără inimă l-au returnat, la începutul iernii, la Dachau, care nu era încălzit. În cele din urmă, l-au eliberat în 1950, îndemnându-l să se întoarcă acasă și să moară. Zece ani de închisoare i-au distrus, într-adevăr, condiția fizică robustă de odinioară. În vârstă de 55 de ani, Fritz Kuhn s-a stins din viață în orașul natal al său și al idealului său, München, la 14 decembrie 1951, în sunetul colindului său preferat de Crăciun, "Silent Night".

Moartea sa a trecut practic neobservată de întreaga lume, care avea alte distracții în acel moment. Tinerii soldați americani erau uciși de comuniștii non-albi în Coreea, primul dintr-o lungă serie de războaie.

NS KAMPFRUF
KAMPFSCHRIFT DER NATIONALSOZIALISTISCHEN DEUTSCHEN ARBEITERPARTEI AUSLANDS- UND AUFBAUORGANISATION

Der Kampf geht weiter!

TROTZ VERBOT NICHT TOT!

Buletinul de știri NS
www.nsdapao.org
#1005 19.06.2022 (133)
NSDAP/AO: PO Box 6414 - Lincoln NE 68506 - USA

Raportul de față
Intervi cu Molly
Partea a treia

Vă rugăm să descrieți opinia dumneavoastră cu privire la impactul acestor subiecte în politică.

Molly: Ei bine, încerc să mai actualizez galeria foto, dar în principal m-am concentrat pe Adolf Hitler și Armata omenirii (www.morningbrunswick.com/truth.htm). Am ajuns la 21 de pagini acum și mai am atât de multe de făcut. Studiarea celui de-al Doilea Război Mondial este un câmp minat absolut de informații. Ceași informații despre un lucru și găsești alte două lucruri de cercetat. Te simți un pic ca și cum ai fi un arheolog, săgăduind trecutul îngropat. Un trecut pe care Ei ar prefera să nu fie scos la lumină. Putem mulțumi din nou

the NEW ORDER
Number 176 (17) Founder 1978 April 26, 2017 (135)

The Fight Goes On!

Seventy years after the capitulation of the Wehrmacht on May 8, 1945, the perverse National Socialist movement is stronger than ever not only in Germany, but throughout Europe.

Despite of mass murder, expulsion, persecution, and defilement have not sufficed to destroy the seed of the brilliant idea of our much loved Führer Adolf Hitler.

All National Socialists and other racially-aware entrepreneurs and racial kinemen fight side by side for the preservation of our White folk.

The movement has indeed become stronger, but the danger of biological folk death is also much greater today than in the past.

The desperate enemy is in the process of committing genocide against all White folk. His means are non-White immigration, culture distortion, and race-mixing.

Whether "legal" or "illegal", whether in election halls or street battles, whether armed with propaganda material or on a battlefield of a different kind, every National Socialist must do his duty!

Führer Hitler!
Godhard Lueck

TROTZ VERBOT NICHT TOT!

NSDAP/AO este cel mai mare furnizor Lumea propagandei național-socialiste!

Reviste tipărite și online în multe limbi
Sute de cărți în aproape o duzină de limbi
Peste 100 de site-uri web în zeci de limbi

SS Defender against Bolshevism
by Reichführer SS Heinrich Himmler

Translated from the SS Original

Julius Streicher, der Führer Führer Book

The Poisonous Mushroom

Translated from the Third Reich Original
Der Giftpilz

Reichlich Bekannte

Hitler in Italy

English / German / Dutch / English

SS Viewpoint - Vol. 9
Wife and Family

Theodor Fritsch

The Sins of High Finance

Luftwaffe War Art
Die Luftwaffe im Bild

English - German / British - English

BOOKS - Translated from the Third Reich Originals!
www.third-reich-books.com

NSDAP/AO
Fight Back!

nsdapao.org
Contact us to find out how YOU can help!